

Alleen toen ze haar jongen bij het naar bed gaan instopte, gaf ze hem een hartelijken zoen en zei: „Mijn schat!”

„Lieve Mam,” zei hij, terwijl hij zijn armen om haar hals sloeg.

Ze hadden allebei een gelukkigen Sint-Nicolaasavond gehad. Guus, omdat hij zijn Moeder blij gemaakt had. En Moeder, omdat ze gemerkt had, dat haar kind eigen genot wist op te offeren om een ander genoeg te doen.

Over het Leeszaal-abonnement werd heel niet meer gesproken. Dat vond Guus erg plezierig.

Maar toen de volgende October in het land kwam, was Guus één van de eersten, die een abonnement mocht nemen.

Een merkwaardig en aangrijpend natuurverschijnsel.

De Eifel is een bergstreek, die zoo dicht bij onze grenzen ligt, dat we er allemaal in de vacantie wel eens geweest zijn of kennissen hebben, die er geweest zijn. De Eifel ligt aan den linker-Rijnoever, ten Noorden van den Moezel.

In den Eifel loopen we op vulkanischen bodem, rond oude vulkaankraters. Daar, waar vóór onze geschiedenis de vlammen moeten uitgelaaid hebben, heeft zich nu het water verzameld en vormt er kleine, ontzaglijke diepe meertjes. Daarin is het water zóó ontzettend koud, dat er reeds menigeen in verongelukt is. Dat was dan met vacantie in den Eifel, Pinksteren, zomervacantie — dat kende den „slechten roep der Maare”, zooals ze in de streek heeten; dat moest tóch gaan baden of zwemmen.

En dan verstijfde de kou de leden, en de ongelukkigen zonken. — Het beruchtste meertje heet zelfs Doodenmeer, Totenmaare.

’s Winters — dan weeklagen en huilen de meren zélf om wat er in hun wateren is gebeven. — Iemand, die het meegemaakt heeft, spreekt van het „angstwekkend huilen der meren in alle toonsoorten, uren lang.”

Het verschijnsel doet zich voor, als de Maare dichtgevroren zijn. Als dan de nacht helder is en de temperatuur steeds daalt, dan beginnen de dichtgeklonken meren hun „bloedstollende klaagzang.” „Brullen der Maare” noemt men het in den Eifel.

Clara Viebig heeft zoo veel en zoo mooi over den Eifel en zijn bewoners geschreven. De grond is er dor en onvruchtbaar, de menschen zijn er arm. Dan is de zomer voorbij — de herfst voorbij — de laatste gast, waar nog eens wat welvaart van te wachten viel, is verdwenen. De winter komt. De arme boerenmenschen trekken zich terug in hun stille dorpen, in hun armelijke huizen. Ze doen hun winterwerk: dorschen, boonen uitzoeken, ook nog wel spinnen. Ze gaan vroeg naar bed om vuur en licht te sparen. Koud is de nacht. Wie heeft er voldoende kleeren, voldoende dek om de koude tegen te houden? Wie had er overdag zóó kunnen stoken, dat er voor den nacht nog wat warmte was blijven hangen?

Koud is de nacht. — Moeilijk en zwaar is het leven in den Eifel.

Daar beginnen de Maare te brullen. Steeds luider, steeds hartverscheurender — Urenlang. — Nu hoog en gierend, dan laag, als aanrollende donder. —

Vermoedelijk — men weet het niet eens zeker — wordt dat ontzaglijke geluid veroorzaakt door luchtstroomingen, onder het ijs. Zelfs in het heetst van den zomer blijven de meertjes héél, héél koud.

Nooit zwemmen dus in een Eifelmeer, als je eens, mocht gaan logeeren in Daun of Monderscheid, of Nideggen!

NANNIE VAN WEHL.